

Inca (Mallorca)
1 de Novembre
any 1928.

CA-NOSTRA

Suscripció:
tres pesetas
l'anyada

Tercera Epoca PLANES DE NOTICIES Y ANUNCIS Núm. 12

Converses de Ca-Nostra

CONTESTES

Al número 8.— Teniu raó, Juan de la Casa gran, que'l primer mort que s'endugueren en creu alçada fou un tal Molinas, Es a dir, don Juan Molinas, germà del Director del primer periòdic que hi va haver al poble, «La Revista de Inca» fa la friolera de 50 anys.

Ara me venen un caramull de records i idèes que si ho havia de dir tot seria llarg. Aiximateix diré qualque cosa per explicar vostra pregunta, per cert que caurà bé trobant-nos sobre la diada de difunts.

El transportament del cadàvers en creu alçada és antigüíssim en la litúrgia catòlica. Aquesta significació té l'*absolta*, vulgarment anomenada, que va a cercar els endolats a la casa del mort, perquè, en aquest acte, altra temps s'emportaven els cadàvers a les nostres esglèsies. Trets els enterraments de les esglèsies l'acte litúrgic solament subsistí per la seva significança.

Després que'l cementeri s'establí en despoblat els acompanyaments resultaren pobres i ben lliços, puix que sentia a dir, quan era atlot, que sols eren il·luminats per fàies. Hem de creure que hi assistien sacerdots ressaltant el rosari. Aquesta costum es devia iniciar devers l'any 1853, per tenir aquesta data la primera tomba del Cementeri, que està quan entram a l'esquerra, propietat de Gabriel Pujol i Gertrudis Amorós.

Aquesta costum degué durar bastant de temps, fins que Mn. Pere J. Ferrer de can Pinet (a. c. s.) fong nomenat Custos del cementeri, que establí un servici de fanals que dignificà les processons funeraris. Així la cosa, quan se volia fer un acompanyament pompós es contractava la música que allà per devers l'any setanta del sigle passat ja n'hi havia a Inca. Jo record ben bé que a l'acompanyament d'un jove de casa bona n'hi anaven dues de músiques, constituint això un gran aconxeixament funerari. Poc temps després morí En Molinas de vostra pregunta, Juan de la Casa gran;

i no sé de qui sortí la idea, lo cert és que va esser el primer mort que s'emportaren al Cementeri en creu alçada. Aquell acte agradà tant an el poble que desde allavors no s'ha fet acompanyament un poc solemne que no hagi anada la Creu, per més que qualque vegada s'hi han afegit músiques.—Daniel

Al número 15.— Hi ha un llibre titulat «Fin funesto de los perseguidores y enemigos de la Iglesia desde Herodes hasta nuestros dies por el Dr. D. Manuel Carbonero y Sol» Imprenta a cargo de D. R. P. Infante Madrid—1875

Al número, 16.— L'autor citat descriu detalladament sa mort d'en Robespierre monstre d'impietat i el més temible de tots els governants durant la Revolució Francesa. Quant el 9 de Hermidor (27 de Juriol de 1794) pujà a la tribuna per demanà la mort de noves víctimes, un crit unànim,, Muira el tirà,, aufegà la seua veu. Abatut i confus se retirà a la casa de la Vila, i quant s'en temé que'l perseguien s'amagà a un lloc secret i oscur, amb intent de suïcidi; mes un soldat li desparà, una pistolada i en Robespierre caigué banyat amb la seua pròpia sang: la bala no'l matà però li destrossà el barràm que li penjava oferint un espectacle repugnant. Quatre hores després el dugueren an els suplici i entre els insults i les maldicions de tothom fou executat el 28 de Juriol de 1794 havent governat devuit mesos; però la seua breu dominació recorda totes les violències i totes les injustícies i tots els crims que se cometeren durant l'època denominada el *Terror*. Demunt el seu sepulcre hi posaren aquest epitafi:

Passau, no ploreu la seva sort.
Si encare visqués, sofririeu la mort.

Segons Prusdhomme les víctimes durant l'època del *Terror* foren:—Nobles 1.278,—dones nobles 750, Sacerdots 1.135,—religioses 350,—dones de pajesos i menestrals 1.467,—homos del poble i de diferents estaments 13.633,—dones mortes de retgiró i de sobrepant 3.400,—dones en cinta 348,—dones mortes en la Vendée 15.000,—nins morts en la Vendée 20.000.—morts en la Vendée 900.000,;—Victimes del proconsolat de

Carriere a Nantes 52.000;—Víctimes de Syon 31.000.—No hi van compreses les víctimes de Tolon, Marsella, Versalles i les del 2 y 3 de Setembre.—Antoni de Sentueri.

Allra contesta el num. 16—

Amadeu, jo te contest
damunt la teva pregunta;
mes, en parlar d'aquest fet
ja teng els cabeis de punta.
En Robespierre fone mort
pel seu companyó Massat
i aquest derrer p'en Datón
va esser també assassinat.

El sen Cadenera.

DICCIONARI

CATALA - VALENCIA - BALEAR

això és | de la llengua que parlen Catalunya espanyola y francesa, l'antich | Reyalme de València, les illes Balears, el Principat d'Andorra | y la ciutat d'Alguer de Sardenya | redactat de | M.ⁿ Antoni M.ª Alcover y Sureda iniciador y Director de L'Obra | En Francesch de B. Moll y Casanovas | ab el concurs de nombrosos col·laboradors. | y il·lustrat ab dibuxos de | En Francesch de B. y En Jusep Moll y Casanovas | Tom 1. — Fasicle 6.

Entre les moltes autoritats filològiques i literàries que han elogiat el treball immens que representa la publicació del Diccionari de la llengua materna, don Manuel Montaliu, notable crític Català, ha publicat damunt el «Debate» de Madrid el següent article:

«Mosén Alcover ha llevado a cabo en el plazo de unos pocos años, con un tesón admirable y tras una impropia labor, no exenta de sacrificios, la enorme tarea de recoger, ordenar y preparar para su publicación un material lexicográfico de proporciones verdaderamente aterradora, pues, según él mismo declara, a principios del año 1924 tenía reunidas y ordenadas alfabéticamente tres millones de papeletas.»

«Ayudado por su colaborador el joven filólogo menorquin Francisco de B. Moll, ha comenzado la publicación del magno diccionario... La obra es de grandes alientos, pues aspira a abarcar toda la lengua catalana.»

«...El diccionario de mosén Alcover, señala

una etapa de gran importancia en el progreso del estudio científico de la lengua catalana. No en vano su ilustre autor ha recorrido incansablemente de extremo a extremo, por espacio de muchos años, todo el territorio lingüístico catalán, sufriendo todas las penalidades y fatigas inevitables en excursiones por lugares apartados y faltos de comunicaciones, «donde toda incomodidad tiene su asiento»; no en vano ha visitado personalmente 286 poblaciones y ha recibido comunicaciones de corresponsales de otras 291; no en vano, finalmente, mosén Alcover ha consagrado toda su laboriosa vida al estudio de la lengua viva de nuestro pueblo, un estudio porfiado, absorbente y sin reposo, por el que ha sacrificado no sólo su peculio particular sino su misma salud. Ante una vocación que se presenta con rasgos de verdadero apostolado, nosotros, superando todos los apasionamientos que han acompañado las etapas de su actuación, rendimos sin vacilar el más sincero homenaje al autor del *Diccionari catalán-valenciano-balear*.»

ABVERTENCIA

Per falta de temps hem deixat de parlar d'un aplec de música de D. Andreu Torrents, regalat per sa viuda donya Antonia Rubí; del Homenatge al Dr. Mn. Antoni Maria Alcover; de un discurs enviat pel Dr. Mn. Joan Quetglas i de la Memoria del Ajuntament d'Inca.

Mercat d'Inca

Preus del dia 7 de Novembre

Besó (quinta)	. . .	185'00
Blat (cortera)	. . .	27'00
Xexa	. . .	28'00
Civada	. . .	14'00
Ordi	. . .	12'50
Id. Forester	. . .	12'00
Faves de quinar	. . .	25'00
Id. ordinàries	. . .	25'50
Id. per el bestia	. . .	25'00

Moltes vegades els homos de més talent són els més exposats esser enganyats... per creure que ningú poc enganyar-los.

Ca-Nostra

Revista Quinzenal
Inca, 1 Novembre 1928.

Any 1.—Tercera Època.—Núm. 13
(Número 840 de les Col·leccions)

Redacció i Administració
Murta, 5 - INCA

Pestilència de la doctrina del comunisme

Durant el mes d'octubre els socis del Apostolat de l'Oració han pregat perquè el jovent sia defensat de la doctrina del comunisme. Sobre aquesta Intenció «Lo Missatger del Sagrat Cor de Jesús» ha publicat un article, que reproduïm, i quina lectura recomanem a nostros llegidors, no solament pel seu punt de vista religiós, sinó mes bé pel social. La seva doctrina interessa a tots.

Si dic que, principalment entre els joves, les doctrines socialistes i comunistes estan de moda, crec que no diré sinó la pura veritat. Fins alguns joves que certament no tenen intenció formal d'apartar-se de la doctrina catòlica, voregen aquelles nefastes i pestilents doctrines, admeten d'elles tot allò que no pugna evidentement amb el dogma catòlic, encara que porti necessàriament a una posició doctrinal reprovada per l'Església Catòlica i els Sants Pares que la governen. Potser per una innata generositat de la joventut confonen la democràcia cristiana fonamentada en la igualtat de la naturalesa humana i en la germanor de tots els homes davant Déu, amb la democràcia política i social que aspira a la igualtat de drets de categories i de fortuna.

Per a nosaltres, el socialisme de l'Estat i el comunisme són una mateixa cosa, i amb aquests noms volem significar aquella doctrina que nega el dret de la propietat privada i fa a l'Estat amo de tots els béns perquè els reparteixi equitativament entre els ciutadans.

D'aquesta doctrina hem dit que era pestilent, perquè, no mancant-li una certa apa-

riència de justícia i un cert atractiu, amb molta facilitat penetra els esperits joves, impulsius i inquietos com ja va preveure Pius IX ⁽¹⁾ quan en el seu crit d'alerta contra les modernes teories corruptores ens avisava que «tots els que han començat l'obra de conculcar l'orde religiós i l'orde social i d'abolir totes les lleis divines i humanes, han format sempre una conspiració amb llurs cosells, activitat i forces per a enganyar i pervertir sobretot la joventut inexperta, perquè en la corrupció d'aquesta posen tota llur esperança».

I hem dit també que aquelles doctrines socialistes i comunistes eren nefastes, perquè trastornen tota la manera natural d'ésser de l'home, de la família i de la societat, de més a més fan de l'Estat un organisme omnipotent i despòtic al qual, i ben lligades de mans i peus, són entregades l'organització familiar i l'Església; la primera de les quals (la família) té l'arrel del seu dret en la naturalesa, i la segona (l'Església) el té en el dret diví, i ambdues tenen un dret preferent i anterior al del poder civil.

Quan les doctrines socialistes i comunistes començaren a propagar-se pels volts de l'any 1840, ben tost Pius IX llençà el crit de sometent avisant que la pertorbació de l'orde social i de l'Església era «la finalitat de l'excrable doctrina que heu el nom de comunisme; doctrina totalment contrària al mateix dret natural i que no podria ésser establerta sense que els drets, els interessos, les propietats de tots i la mateixa societat humana fossin fonamentalment trasbalsats ⁽²⁾. I perquè no pensés algú que aquella crida fos arrencada per la sorpresa uns anys més tard, recalca la reprovació ⁽³⁾ i la renova encara en el *Syllabus*, some-

fent-se a les passades encíclics i allocucions. «Socialisme, comunisme, societats clandestines, societats bíbliques, societats clèrico-liberals. Aquesta mena de pestilències (*pestes*) són reprovades en l'epístola encíclica *Qui pluribus*, etc., etc»⁽⁴⁾.

Més tard, en temps de Lleó XIII, s'anaren concretant més i més les aspiracions de comunistes i socialistes i aquell gran Sant Pare de l'Església, lluminària universal en les grans qüestions socials, va definir i explicar ben clarament quines eren les doctrines que reprovava: «Atrets, finalment, de la cobejança dels béns presents, que és l'arrel de tots els mals i per culpa de la qual molts erraren en la fe (I Tim, VI, 10), impugnen el dret de propietat sancionat per la llei natural, i fent molt fort mancament, tot semblant atendre a les necessitats de tots els homes i a la satisfacció de llurs desitjos, treballen per a arrencar i fer del comú tot allò que s'ha adquirit a títol d'herència legítima, o amb el treball de l'enginy o de les mans, o amb l'austeritat del viure. I aquestes monstruoses opinions són publicades en llurs reunions, afirmades en els seus fulletons i espargides al públic en un núvol de diaris, etc.»⁽⁵⁾. Més tard en altra encíclica reprova el collectivisme agrari en quant es presenta com un principi de justícia absoluta prohibint la possessió individual de la terra⁽⁶⁾.

És en aquesta mateixa encíclica on Lleó XIII tracta aquesta qüestió com mestre eminentíssim del seu segle entenebrat i pare amorosíssim de la societat cansada de sofrir, encíclica que per molts serà la peça mestra del Vaticà en les qüestions socials. No sembla sinó que el Sant Pare de la veritat, preparant-se a esgrimir la ploma en favor de la democràcia cristiana i de la classe obrera, busca una posició incommovible en el dret natural des d'on atacar la qüestió i defineix clarament la seva voluntat de no parlar *per a la galeria*, a estil de molts i molts sociòlegs, sinó de cercar les solucions dintre dels principis eterns de la justícia natural i de la moral cristianes.

«Per a posar remei a aquest mal, els socialistes, després d'excitar en els pobres l'odi als rics, es proposen posar fi a la propietat privada i substituir-la amb la col·lectiva, en la qual les coses de cada u siguin de tots en comú, encarregant-se de llur conservació i distribució els que tenen la direcció del municipi o el govern general de

l'estat... Però tan lluny està aquest sistema de poder dirimir el plei, que més aviat perjudica els mateixos obrers i és també altament injust per la violència que fa als que legítimament posseeixen, per trastocar els deures de l'Estat i per ficar confusió entre els ciutadans.» Segueix demostrant aquestes assencions de que perjudica els obrers, pugna amb la justícia, dóna exagerades atribucions als estats i continua: «Tan clara és la força d'aquesta argumentació que un hom es queda parat de que hi hagi qui pensi d'altra manera ressuscitant envellides opinions... *No cobejaràs la muller del teu pròxim, ni la seva casa, ni el camp, ni l'esclava, ni el bou, ni l'ase, ni cap cosa de les que són seves.*» (Deut., 21)⁽⁷⁾.

I que clarament hi veieren en aquestes qüestions un i altra Sant Pare, ço és, Pius IX i Lleó XIII, i com endevinaren on estava l'arrel de tots aquests errors. Pius IX diu: «Ensenyant i professant el funest error del comunisme i del socialisme, afirmen que la societat domèstica, o sigui la família, rep tota la seva raó d'ésser del dret purament civil, i que, en conseqüència, de la llei civil surten i depenen tots els drets dels pares damunt els fills, fins i tot el dret d'instruirlos i educarlos»⁽⁸⁾. I Lleó XIII: «Perquè essent així quela família i societat domèstica es concebeix, i de fet existeix, abans que la societat civil, se segueix que els drets si deures d'aquella són anteriors i més immediatament naturals que d'aquesta. Voler, doncs, que es fiqui el poder civil fins en les intimitats de la llar és un greu i pernicios error... perquè és tal la pàtria potestat que no pot ésser ni extingida ni absorbida per l'Estat, posat que el seu principi és idèntic al de la mateixa vida dels homes. Els fills són quelcom del pare, i com una ampliació de la persona del pare. . Quan, doncs, els socialistes, bandejant la influència dels pares posen en son lloc la de l'Estat, obren contra la justícia natural i desfan el lligam de la llar domèstica»⁽⁹⁾.

Aquestes colossals figures del Vaticà no veieren, però endevinaren la Rússia soviètica d'avui qui sap si l'Europa del demà. Un estat fet amo de tota l'economia d'un país és tirà que no comporta l'autoritat del pare interposada entre ell i aspira a convertir els ciutadans en fitxes d'un fitxer.

I si volem veure com en la pràctica s'ha portat la doctrina comunista fins les darreres conseqüències, passem els ulls per la

literatura que hi ha escrita sobre la Rússia soviètica on l'Estat és l'amo absolut dels ciutadans. No més aquí veurem, per a acabar, algunes poques coses que traiem del *Nuntius ad nuntios* (10).

Llegim en aquesta publicació que Loutnatcharsky, ministre d'Instrucció de Rússia, digué:

«La pietat que es té dels pares és, les més de les vegades, un amor que fa mal, i els fills educats en llurs famílies generalment són anti-socials.»

«Si els pares diuen: «el meu fill i la meua filla»: això vol dir que tenen dret a educar-los com vulguin. Els principis comunistes no reconeixen cap fonament a aquest dret.»

La mateixa publicació ens conta que Kollontaï (companyera delegada dels bolxevics a Mèxic avui dia) es va atrevir a escriure en 1922 aquestes repugnants paraules: «La impuresa a les escoles marxa pròsperament: moltes noies de quinze anys ja estan gràvides! Alegremnos, doncs, de què aviat tindrem uns nous petits comunistes»

No es pot cocebre que es puguin dir aquestes coses sense que siguin inspirades per un esperit diabòlic enemic del llinatge humà. Comprenem que els organismes d'Estat vulguin tenir en la seva mà tot allò que representa capital i utilitat, i després vulguin dominar i dirigir tota l'actividad humana, i més tard vulguin absorbir tota la persona i tota l'ànima. D'una cosa en ve l'altra. Però és inconcebible que el ciutadà proclami com una redempció i desitgi aquest padró d'ignomia i aquesta llureia d'esclavitud. Bé tenim motiu per a cridar com l'orb de Jericó: «Senyor, feu que hi vegi» *Domine, ut videam*. Cor Sacratíssim de Jesús, obríu els ulls de la nostra joventut, que no es deixi arrossegar per les modes doctrinals a abismes de perdició.

J. A., trad.

(1) Encíclica *Quanta cura*, 8 desembre 1864.—(2) Pius IX, *Qui pluribus*, 9 novembre 1846.—(3) Pius IX, *Quanta cura*, 8 desembre 1864.—(4) Pius IX, *Syllabus*, § IV, al començament.—(5) Lleó XIII, *Quod apostolici*, 28 desembre 1878.—(6) Id., *Rerum novarum*, 15 maig 1891.—(7) Lleó XIII, *Rerum novarum*, 15 maig 1891.—(8) Pius IX, *Quanta cura*, 8 desembre 1864.—(9) Lleó XIII, *Rerum novarum*, 15 maig 1891.—(10) *Nuntius ad Sacratíssimí Cordis Jesu*. Dir. Gen. Ap. Or. 1 juny 1928. Roma.

PAISATGE D'OCTUBRE

M'agrada quan la terra de gales se despulla,
gaudir dels solitari paisatges autumnals:
i el cel de plom, i el ploure, i el caure de la fulla,
i els bells remats que corren fugint a les boals.

Del llaurador atònit la rella desenbulla
d'una relum ja morta les planes sepulcrales;
i els bons jonyits i dòcils, pausadament agulla
que'l sementer dominen com idols colossals.

Llavors també m'agrada deixar la pagesia
i en negre nit incerta llençar la fantasia
veient sorgir de l'ombra una visió esplendent:

la gran ciutat amada, la gran ciutat calenta,
bollint de tota febre i on tot enginy fermenta,
incendi d'entusiasme, de llum, de pensament.

ELS CEMENTERIS HUMILS

Ai els pobres i rocens cementeris
de les viles humils, dels pobles sense nom,
que, allà en les soletats voltades de deliris
des dels trens fugitius ha contemplat tothom.

Ai dels pobres fossars, que, sense flors ni ciris
nedant en quietut ens reconten quelcom
d'unes vides de pau sens glòries ni martiris,
en un lloc no sé quin, de uns homes no sé com!

Ai els pobres fossars de les nits de Novembre
en que par que la Mort ses cullites remembre,
pobres camps d'asfodels i pluges hivernals.

Al cor de les ciutats vostre dol ma acompanya
i dins els colisséus on tot de joia es banya
sent revenir, furients, vostres terrors vesprals.

† MIQUEL S. OLIVER.

Cronica d'Inca

Dia 21 — Per esser la primera fira se ha presentada bastanta gent i molt de material a les places de les verduras, encara que no ha estat fira de moltes barrines. A migdia visitarem el Pes del bessó i apenes hi havia ningú i ben poc recapte per comprar i vendre, seguin-se els preus corrents de dijous passat. Els porcs grassos es pagaven a 20 i 21 pesseta l'arroba, si be ens digueren que hi havia tendència a alça

— El capvespre hi hagut un partit de futbol entre el Manacor i el Constància. És el segon que fa el d'Inca en persecució del Campionat de Mallorca. Comparaguè de Manacor, a més del personal del equip, molts que'ls interessava la parada futbolista. En la primera part vanceren els inquers per dos goals a zero, però en la segona part es girà la sort i els manacorins feren dos goals, quedant els dos equips empatats.

Dia 28 — Anit passada plovía, en sa nit desiara ha seguit, i avui, el dia s'és presentat talquin fins el punt que ha desbaratat nosira segona fira. Així mateix per les plaques de verdures i les de mercaderies se veia la gent acaramullada, sobre tot, voltant el célebre Penya que anunciava amb paraules retumbants els seu negoci.

A les dues del capvespre el Cronista visità la cortera del pès del bessó i trobà les portes pels ulls. Estava tancat, prova de la poca demanda d'aquella plaça. Seguidament arribà a la cortera de grans i encara hi havia truiet. Els preus seguien sense variació.

— Convidats per don Pau Gual, representant en aquesta Ciutat de la Gramola marca «La voz de su amo» hem assistit a la audició que, aquesta, avui capvespre ha donat en la societat la Constància, davant un nombrós públic que omplia la ampla sala constanciana. Hem oit un extens repertori de cublets i peces musicals, en algunes d'elles es deixava sentir la poderosa veu del célebre Fleta, i en altres, les dolçures de la Escolania de Monserrat. Un home queda sorprès del seu perfeccionament i netedat, sense que es senti la més petita rumor del aperell. Talment sembla que un té davant els cantaires.

Els qui hagen sentit una Gramola donaran per antiquats i estantissos els fonografs en tot esser tant admirable el tancar la veu dins la pasta d'un disc encara que faci renou per llur trasmisió:

Dia 30.— En el convent de Religioses Terciaris de Sant Francesc ha fet els vots

solemnes la virtuosa religiosa Sor Rafela del Cor de Jesús, madiua de Son Carrió. Ha rebuts els vots en nom de Déu el Rector Mn. Francesc Rayó, qui, ha prenuiciat una sentida plàtica que ha conrogut el devot auditori. Seguidament ha procedit a la celebració de la missa, durant la qual, se han cantat motets litúrgics, finalisan-se amb el Tedeum cantat a veus, tot per un chor de donzelles pietoses.

La família de Sor Rafela és venguda per assistir a la cerimònia, a qui feim estensiva l'enhonorabona que donam a l'estimable religiosa.

Personals

Per falta de lloc no poguerem anotar en el número passat la visita que nos feu l'amic don Miquel Ferrer i Melià, Tinent de la Guardia Civil de la ciutat de Vich. Ha passat alguns dies en Inca, son poble nadiu, al costat del seus. Celebream la seva escamesa.

— En la revàlida pel títol de Batxillerat Universitari, el dexeble del Col·legi del B. Ramón Lull, don Alexandre Bérghamo, ha fet uns examens brillantíssims que ha meregut del tribunal les altes qualificacions de sobressortint en totes les assignatures, i en la secció de lletres, li han donat matrícula d'honor.

Nostra cordial enhonorabona al nou Batxiller, a sos pares i professors.

— Procedent de Madrid on ha obtengut el títol de Dentista és vengut un d'aquets dies, don Bartomeu Alzina i Seguí; i dins breu temps se establirà al costat de sos pares, plaça de la Verge de nostra ciutat.

— Desitjant-li acert i prosperitats el saludam efusivament.

— El nou metje don Miquel Ferrer ha ubert el seu despaix en la senyoral casa de Can Llampais, del Mercat vei, a on està montant magnífics aparells pel feliç exercici de la seva professió.

LLIBRES VENALS

A NOSTRO ESTABLIMENT

Diccionario de la Lengua Castellana por la Real Academia Española. Décimacuarta edición. — 30 ptas.

Diccionario Completo de la Lengua española por Rodriguez Navas. — 17 ptas.

Diccionario Manual Enciclopédico ilustrado de la Lengua Española e Hispano-Americano. Edición Saturnino Calleja. — 14 ptas.

Pal'las Diccionario Enciclopédico Manual en cinco idiomas. Español, Francés, Inglés, Alemán e Italiano. — 12 ptas

Diccionario-Català i Castellà Castellà-Català 15.— ptas.

Diccionario Castellano de Bolsillo. — 10 ptas.

Diccionario de la Música ilustrado en cuadernos. Un fascículo una pta. (Publicats 22)

Diccionari Català-Valencià-Balear redactat de Mn. Antoni M. Alcover i Sureda y En Francesc de B. Moll y Cassasnovas. (se'n han publicat 6 facicles. 2 ptas. un)

Gramática de la Lengua Española de la Real Academia Española—12 ptas.

Compendio de la Gramática de la Lengua Española de la Real Academia Española — 3 ptas.

Lengua Francesa. Curso Elemental, por A. Perriér — 3'50

Sinónimos. Repertorio de palabras usuales castellanas de sentido análogo o semejantes o aproximados. J. A. Industrias gráficas Seix i Barral.— 4'50

Economía Doméstica por Adelina B. Estrada. — 3'25

Contabilidad y Prácticas por G. M. Bruño — 4'00

Teneduría de Libros. Segundo Grado por F. T. D.—4'00

Don Quijote de la Mancha. Edición económica, 3'00; Corriente 7'50 y de lujo. 10'00

Las mejores Poesias (liricas) de los Mejores Poetas.— 1'50 el tomo, (solament tenim els ortodoxes)

Colección Princesa (Novelas escogidas) — 4 ptas cada una.

Proses de Bon Seny per Jaume Reventós (5 volums a 3 ptes. cada un)

Mirea. Poema Provençal de Frederic Mistral, traducció catalana de Maria Antònia Salvà. (Segona Edició revisada per la traductora.— 8 ptas

Nerto. Novel·la Provençal de Mistral, traducció en vers català de Guillerme Colom — 3'50.

Poesias de Miquel Costa y Llobera ab un pròleg de Miquel Ferrà (Edició popular — 2 ptas

A Mig Camí, poesies, per Miquel Ferrà. Pròleg de Josep Lleonart.— 4 ptes.

Obres Completes de Mn. Jacinto Verdaguer Edició popular, 29 Volums. Diferents preus.

Flors de Roella. Aplec de Poesies per Miquel Duran amb un pròleg de Miquel Ferrà.— 3'50.

Elogi de Catalunya. Proemi de Francesc Cambó. Tercera edició augmentada — 2'50.

«*Biblioteca Gentil*» Novel·las per Josep Folch i Torres (Una pta.

Obras de San Juan de la Cruz.—(En un tom de 852 pàgines. (5 pessetes enquadernat en tela.

Comentario a la Regla de San Agustin— procedido de un prólogo de San Francisco de Sales (5 ptes. enquadernat en tela

Banco de Préstamos y Descuentos

Domicilio Central : Barcelona

Sucursal de Inca : Plaza Mayor

*Banca Bolsa Valores Cupones
Cambios Giros Depositos a plazos
Caja de Ahorros*

Fábrica de Cemento y Mosaicos Hidráulicos

ANTONIO J. PASTOR

Cemento analizado en la Escuela Industrial de Barcelona
Todos mis mosaicos llevan las iniciales

A. J. P.

PLAZA DE LA FUENTE

—

INCA - MALLORCA

La Comercial de JUAN MARTINEZ FIGUEROLA

Grandes Almacenes en Bateria de Cocina, Loza y
Cristaleria. — Droguería y Fabricación de la legía:

“LA ESPUMA,,

CASA ESPECIAL EN ARTICULOS DE
REGALO a precios sin competencia

PLAZA MERCADO, 26 - INCA (Mallorca)

VE. PO. AD. La Sumadora de Bolsillo Predilecta

Pesa 120 gramos. § Suma 999 999.999. § Convierte en distracción el trabajo de sumar. § Es muy útil para las Alcaldías.

Representante: BARTOLOMÉ SOLIVELLAS
Cuevas, 7 y 12 - Inca (Mallorca)

Precio 15 pesetas § Pidan Catálogos gratis.

ESTABLIMENT DE CA-NOSTRA

Gran assortit de llibres retxats, Dietaris, llibretes, quaderns de tota classe i modelació, obgetes d'escriptori, tintes de les millors marques, papers i sobres de carta, fetxadors, imprentetes i menbretes de goma. — Carrer Murta, 5. - Inca